

volně s ním na obecní úřad a že závadné jednání obžalovaného se stalo teprve, když strážník R. chtěl obžalovaného po jeho útěku z obecního úřadu znovu předvésti na úřad. Tento úkon nebyl, jak plyne ze zjištění rozsudku, starostou obce nařízen a nebyl kryt ani příkazem jím před tím uděleným, aby strážník R. oněm obchodníkům byl nápomocen při kapesním zájmu. Činnost strážníka R-a v době, kdy stěžovatel se dopustil jednání, jež se mu klade za vinu jako zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., nebyla již plněním příkazu, starostou mu daného, tudíž vykonáváním rozkazu vrchnostenského, a násilné, třebaže úmyslné maření tohoto úkonu neapluhuje skutkové podstaty zločinu podle §u 81 tr. zák. Napadený rozsudkový výrok, odsuzující stěžovatele pro tento zločin, spočívá na nesprávném výkladu a použití zákona co do pojmu vykonávání vrchnostenského rozkazu. I bylo zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výrociích s tím souvislých jako zmatečný z důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. zrušiti a — jelikož tu nepřichází v úvahu ani skutková podstata přestupků podle §§ů 312 a 314 tr. zák., a ve směru §u 496 tr. zák. netřeba o případu uvažovati pro nedostatek návrhu oprávněného obžalobce — obžalovaného úplně sprostiti z obžaloby, aniž bylo třeba, zabývati se otázkou formálního oprávnění k udělení, pokud se týče provedení onoho příkazu a subjektivní stránkou skutkové podstaty.

Čís. 1956.

Padělaní vah (§ 199 c) tr. zák.) při pevněním olověného přívěsku na jednom rameni.

Stačí, že bylo padělané váhy použito v jednom případě.

Nespadá sem (ani pod podvod ve smyslu §§ů 197, 461 tr. zák.) používání padělaných vah při vážení dobytka za účelem vyměření státní daně z masa dle zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 262 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1925, Zm II 66/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 5. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., pokud napadala odsouzení obžalovaného pro zločin podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., spáchaného na škodu Julie B-ové, vyhověl jí pokud směřovala proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., spáchaného na škodu státu; rozsudek nalézacího soudu v tomto výroku zrušil a obžalovaného sprostil podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že v roce 1924 v K. ve veřejné živnosti řeznické užíval nepravé váhy, pokud se týče takové, jež v sobě méně obsahuje, v tom úmyslu, aby stát na svém majetku škodu trpěl, a že tím stát skutečně též škodu, 200 Kč nepřevyšující, utrpěl, a nařídil soudu první stolice, aby postoupil spisy příslušnému úřadu k případnému důchodkovému stíhání obžalovaného.

D ů v o d y:

Bezdůvodna jest stížnost, napadající s hlediska Šu 281 čís. 9 a), pokud se týče 10 tr. ř. právní posouzení případu nalézacím soudem tvrzením, že v tomto případě nejde prý o padělání míry nebo váhy (závaží), jak předpokládá § 199 c) tr. zák., nýbrž jen o jiné nepoctivé manipulace při vážení, jež by nanejvýše spadaly pod předpis Šu 461 nebo Šu 478 tr. zák., ba že se obžalovaný vůbec podvodu nedopustil, jelikož si počínal docela otevřeně a nepokrytě. Ve směru posléze uvedeném nemá stížnost opory ve skutkových zjištěních soudu nalézacího, z nichž naopak vychází, že obžalovaný manipuloval s váhou způsobem, o němž mohl předpokládati, že nebude osobami při vážení masa súčasťnými pozorován. Pokud však jde o prvou výtku, stačí poukázat na to, že, byť i váha, již bylo užíváno ve veřejné živnosti obžalovaného, sama o sobě nebyla nepravou, stala se nepravou tím, že na jednom jejím rameni dal obžalovaný připevniti olověný přivažek, čímž stala se nezpůsobilou, aby jí správně bylo váženo. Jelikož pak, váží-li se váhou takto přizpůsobenou, i závaží, samo o sobě pravé, ukazuje nesprávnou váhu váženého zboží, nelze uznati nesprávným, podřadil-li nalézací soud tuto podvodnou manipulaci s váhou (ne pouhou podvodnou manipulaci při vážení) předpisu Šu 199 c) tr. zák. Názor zmateční stížnosti, že k pojmu užívání nepravé váhy ve veřejné živnosti se vyžaduje, by se tak stalo ve větším počtu případů, nemá opory v doslovu zákona, tím méně pak odpovídá jeho úmyslu. Neboť zákon má na mysli, chrániti důvěru obecenstva ve správnost vah, jichž se užívá ve veřejných živnostech. Tato důvěra jest porušena a důvod trestní normy je dán i tehdy, když bylo nepravé váhy prokázaně použito pouze v jednom případě, nehledíc ani k tomu, že již padělání váhy samo o sobě svědčí o tom, že pachatel nechtěl svou trestnou činnost omeziti na jednotlivý případ, v němž byl přistižen. Bylo proto zmateční stížnost, pokud jde o zločin podvodu podle §§ 197, 199 písm. c) tr. zák. v případě Julie B-ové, zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Odůvodněna jest však zmateční stížnost, pokud se týče případů, v nichž bylo váhy takto přizpůsobené užíváno při vážení kusů dobytka za účelem vyměření státní daně z masa podle zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 262 sb. z. a n., kteréžto případy rovněž učinil rozsudek předmětem odsouzení obžalovaného pro zločin podvodu podle Šu 199 c) tr. zák. Předpis Šu 199 c) tr. zák. omezen jest na užívání nepravé míry a váhy v e v e ř e j n é ž i v n o s t i a jest určen, by chránil obecenstvo při nákupech ve veřejné živnosti v jeho důvěře ve správnost veřejně kontrolovaných vah a měr proti jich poškozování paděláním. O takovéto poškozování jde nepochybně v případě Julie B-ové. Jinak má se však věc v ostatních zjištěných případech, kde šlo o vážení dobytka za účelem vyměření státní daně z masa. Zde určuje zmíněný zákon sám v Šu 4, že daň ta platí se buď podle váhy nebo z kusu a že finanční úřad může naříditi výlučně zapravování z kusu tam, kde se váhy zneužívá ke zkracování daně; upravuje v části II. důchodkový dozor a ohrožuje v části III. přestupitele zákona stíháním podle trestního zákona důchodového. V případech takových nejde o případy Šu 199 c) tr. zák., ba ani o podvod obecný, nýbrž o čin trestný podle trestního zákona důchod-

kového. V tomto směru bylo podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti napadený výrok a stěžovatele podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostiti z obžaloby, zároveň pak naříditi, by spisy byly postoupeny příslušnému úřadu k případnému stíhání důchodkovému.

Čís. 1957.

Ani skutková podstata zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. ani Šu 485 tr. zák. nepředpokládá určité výše způsobené škody (poskytnuté výhody) a tím ostatním věřitelům způsobené škody.

Pouhé zmenšení aktiv, nastavší tím, že bylo všech nebo části aktiv použito k tomu, by některému z více věřitelů bylo poskytnuto nebo aspoň zajištěno uspokojení ve větší míře, než by naň připadlo při stejnoměrném uspokojení všech věřitelů (na př. postup dlužníkových pohledávek věřiteli za účelem uspokojení jeho skutečné pohledávky) nespadá pod ustanovení Šu 205 a) tr. zák., jež předpokládá zmenšení jmění; může však býti nadržováním věřiteli podle Šu 485 tr. zák.

Jmění jest zmenšením aktiv zmenšeno jen, neodpovídá-li zmenšení aktiv současné a rovnocenné zmenšení pasiv.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1925, Zm I 99/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 24. listopadu 1924, jímž byli osvobozeni Karel S. od obžaloby pro zločin podle Šu 205 a) tr. zák. a přečin podle Šu 486 čís. 1 a 2 tr. zák., Alfred W., Ervín H. a Rudolf M. od obžaloby pro zločin podle §§ 5 a 205 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje jediný důvod zmatečnosti podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. vytýkajíc rozsudku první stolice neúplnost a nedostatek důvodů. Výtky nejsou důvodnými. Povšechně budiž podotčeno: Spis obžalovací a zmateční stížnost — ostatně i rozsudek první stolice — neuvědomily sobě přesně podstatný rozdíl mezi pojmy »zmenšení jmění« a »poskytování výhody«, jakož i mezi pojmy »zmaření nebo zkrácení uspokojení věřitelů« a »újma způsobená ostatním věřitelům poskytováním výhody některému věřiteli« (§§ 205 písm. a), 485 tr. zák.). Důsledkem toho jest nejasnost vývodů obžaloby a stížnosti, pokud se vztahují k otázce, co bylo závadným jednáním obžalovaných předstíráno. Tak mluví stížnost, obzvláště ve všeobecné části svých vývodů o předstírání postupů (pohledávek), které ve skutečnosti se nestaly. Avšak sama stížnost shrnuje směr obžaloby větou, že obžalovaný S. tvrzením postupů, jež byly dodatečně předstírány a datovány dřívějším datem, předstíral závazek, kterého tu nebylo, a zmenšil svá aktiva způsobem pro ostatní věřitele velmi citelným v úmyslu, by uspokojení ostatní části svých věřitelů zkrátil. A obdobně dovozují i důvody obžalovacího spisu, že bylo úmyslem obžalovaných W-a, H-a a M-a, strhnouti na sebe,